

Кой вѣренъ синъ на поля родни тозъ хоръ не е слушалъ? Кой не се е забравялъ въ дивнитѣ припѣви? — Чие сѣрдце не е тупѣло до полуда по звѣнливитѣ нотки на незнайно щурче?

— Забравятъ ли се тия нощи? Забравятъ ли се тия пѣсни? — се питаше Петъръ Габара.

Па спомни си ноцитѣ презъ сѣнокося.

И стори му се, че пакъ го облѣхва дѣха на покошено сѣно, още неприбрано отъ мѣстото и наредено на буйни откоси. . . Спомни си ония благоухани нощи, кога му се струваше, че не сѣното, а ноцъта благоухае, че щурцитѣ сж пиени отъ дѣха на ноцъта. . .

Чудни сж ноцитѣ по сѣнокося!

Ала обайно вѣлшебни сж вечеритѣ, кога първи снопи паднатъ по нивя: — тогазъ свѣтулките се явяватъ.

Кой не е гледалъ до захласъ свѣтулките, кога засвѣтулкатъ презъ тихитѣ топли часове по жѣтва! И кому не сж заседнали неизличими спомени на душа? — си помисли Петъръ Габара, кога се допрѣ до топлитѣ крила на забравено време. . .

. . . Щомъ първи снопъ падне — свѣтулките се явяватъ. . . Тѣй му е разправяно въ невѣрстни години.

Още далечна, мѣрнала се ноцъ, не е отпуснала тъмни коси надъ кръстци и стърнища, надъ зажѣнати нивя; още само вечернитѣ ѣ сѣнки се тъмнѣятъ край плетища и синури — и ей първа свѣтулка, заблѣщуква въ здрача. Мѣрка се за мигъ и изчезне, като искра. Нейната свѣтлинка, сякашъ свиква мрака. Наоколо става по-тъмно: и ей, че втора свѣтулка се мѣрне. Още единъ мигъ — трета се покаже. . . девета, десета, двайсета — безъ четъ свѣтулки, като златисти искри, заблѣщукатъ въ тиха мълчалива вечерь. Мѣркнатъ се, изчезнатъ, явяватъ се други — и въ ноцъта настава нѣщо потайно — благоговѣйно. Ноцъта е храмъ, въ който свещенодействуватъ невидими серафими и шесто-